

ՊԱՏԳԱՄՆ ԻՄ ՎԵՐՁԻՆ

Ո՛ւր ալ մեռնիմ՝ զիս մի՛այն Երուսաղէմ թաղեցէ՛ք,
Սուրբ Փրկչի կից մեր վանքին գերեզմանին՝ հընամեայ,
Ուր կը հանգչին հանգուցեալ սիրելիներըս բոլոր,
Պարսպէն դուրս քաղաքին, խաղաղութեան մէջ արդար:

Թող գերեզմանն իմ ըլլայ քիչ մ'անոնցմէ մեկուսի,
Որ կարենամ ամբողջն այդ՝ ըզգա՛լ, ապրի՛լ հեռունէն:
Ո՛ր քաղաքի մէջ ալ ես՝ վերջին շո՛ւնչն իմ աւանդեմ,
Առանձնութեան մէջ խոժոռ՝ թէ սիրելոյ թեւերուն՝

Մարմինս տարէ՛ք անհրկէ՛զ՝ Երուսաղէ՛մ -դէպի տուն--
Ջի երբ Յիսուս աշխարհ գայ իր սուրբ կոչումն աւարտել,
Կրնամ երբե՛ք չիմանալ՝ մարմինս թաղուի երբ այլ տեղ:
Գերեզմաննոցն այդ խորունկ՝ գեղեցիկ չէ՛, քայց ունի

Գլխաւորութիւն հոգեխոռով, ուր մեռեցնէ՛րը նոյնիսկ՝
Կ'ըզգան իրար հարագատ «Սուրբ Փրկիչ»ի խնկաբոյր
Մթնոլորտին՝ ապահով, կը սաւառնին ուր մի՛այն՝
Սիրաչարչար հոգիներ, ըսպասելով փրկութեան:

Ձմեռն է ուր՝ մերթ սաստիկ, եւ հովերն են խօ՛ւ ու խե՛նթ,
Բայց կը հսկէ անոնց վրայ զանգակատան մօտակայ՝
Մեղմ ու տրտում մեղեդին. ժամացոյցն ալ կը յուշէ
Բամբ զարկերով անայլայլ՝ կեա՛նքը երկրին անցաւոր:

Երուսաղէմ. միայն հո՛ն՝ զիս թաղեցէ՛ք ա՛նպայման:
Ա՛յս է պատգա՛մն իմ վերջին, սիրելիք թէ բարեկամ,
Ջի երբ աշխարհ վերըստին ազատելու գայ Մեսիան՝
Թաղուած մարմինն իմ ա՛յլ տեղ, կրնայ երբե՛ք չիմանալ:

ԱՆԵԼ